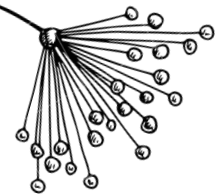

לימוד מדריכים: לימוד תורה פשוט

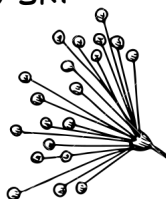

ארטורו סאסקניני היה גאון פוזיקאלי ואחד מגדולי המנצחים במאתיים השנים האחרונות. הוא גם היה אדם בעל רוח ומצפון, התנגד באומץ לנאצים והגיע לארץ במיוחד כדי לנצח (בהתנדבותו) על ההופעה הראשונה של התזמורת הסימפונית הישראלית. בסוף ימיו חי סאסקניני בניו-יורק והיה נפגש לעיתים עם סופר מיוחד שהיה אחראי על כתיבת הביוגרפיה שלו.

פעם אחת התקשר הסופר כדי לקבוע עם המנצח הדגול מפגש נוסף בו יראיין אותו לצורך כתיבת הספר. באופן מפתיע סאסקניני סירב. "מצטער, לא אוכל להיפגש. יש משהו מאוד חשוב שאני חייב לעשות באותו ערב!". הסופר הסתקן מאוד וביקש לדעת במה מדובר. "התזמורת הסימפונית של ברלין מפיעה אז עם יצירה מופלאה של מוצרט. אני רוצה להאזין לה דרך הרדיו. בעבר ניצחתי על התזמורת הזו ויש לי חובה מיוחדת כלפיה". הסופר שמח מאוד וראה באירוע הזדמנות יקרה ללמוד כיצד מומחה כמו סאסקניני מאזין ליצירה, וביקש רשות להיות נוכח אז לצידו. המנצח הסכים ובלבד שלא יפריע לו להאזין.

בתום שעה ארוכה של ביצוע מדויק והמרהיב של היצירה שאל הארוח את המאסטר: "נו, כבודו, זה היה פשוט מושלם, הלוא כן?". למרבה ההפתעה השיב סאסקניני בשלילה. "לא, זה היה חסר". "חסר?! התפלל הסופר, "זה היה נשמע מדהים, מדויק, מעורר השראה". "לא, לא", התעקש המנצח, "כנר אחד היה חסר". "מנין לך זאת?!", תמה הלה, "וכי כיצד אפשר לדעת ממרוק של אלפי ק"מ אם משהו אחד לא היה?!", אך סאסקניני התעקש בנחרצות על עמדתו, והם נפרדו זה מזה לשלום.

למחרת בבוקר התקשר הסופר אל המנהל של התזמורת בברלין ושאל אותו על האירוע של ליל אמש. "אה, הופעה מעולה ומרשימה ביותר היתה לנו", התפואג המנהל, "הקהל צמד על רגליו דקות ארוכות ולא הפסיק להריע". "ובכל זאת", התעקש הסופר, "האם היה משהו שונה הפעם?". "בעצם, כן", השיב המנצח, "אנחנו תזמורת גדולה של 120 נגנים, מתוכם 15 כנרים. הפעם היו רק 14. אחד מהם הודיע לי ברגע האחרון שהוא חולה ולא יוכל להגיע". הסופר היה בהלם. איך ייתכן שסאסקניני הצליח לעלות על דבר זניח שכזה? הביצוע היה נשמע פשוט מושלם! איזה בן תמותה עשוי לשים לב שנגן אחד מתוך 120 חסר? הוא לא התאפק ובמפגשם הבא שטח בפניו בן שיחו את התמיהה. התשובה היתה חדה כתלר: "כשאתה ואני מאזינים לסימפוניה - זה לא אותו דבר. אתה שומע אותה כאחד מן הקהל. אני שומע אותה בתור המנצח. וככה גם כשכינור אחד איננו - אני מרגיש שמישהו חסר".

אחד המחסומים הגדולים העומדים בפני מי שבא לפתוח את הראש והלב ללימוד תורה הוא התחושה שיהלימוד שלו חסר משמעות: "כמה שאטרו ואתאמץ - הרי אין לי שום סיכוי להגיע לרמתם של גדולי תלמידי החכמים והגאונים שבכל הדורות?! האם אני אצליח לחדש או להבין משהו משהו שהם לא חשבו עליו הרבה לפני?! האם למישהו זה משנה משהו אם אלמד או לא?!"

הגאון הפוזיקאלי והמנצח המופלא מספק לנו תשובה חד-משמעית לדילמה הזו:

גם אם בעינינו לא נראה שיש הבדל או תועלת בלימוד שלנו, בעיני המנצח הגדול של העולם - כל כלי חשוב! כל יהודי שלומד הוא צליל כינור ייחודי שאין עוד כמותו בכל רחבי תבל, ולא היה ולא יהיה כמותו בכל ההיסטוריה. אם אני אוותר על הלימוד, התפילה או קיום המצוות שלי, משהו בפאזל הכללי יהיה חסר. יש גאון ייחודי עדין שרק אני, עם הנפש המיוחדת והסגנון האישי שלי, אוכל להביא במפגש שלי עם האור של התורה. כדי שהיצירה תהיה מושלמת אי אפשר לוותר על אף אחד ועל אף אחת מאיתנו.